

Její hlas zní žalostně. Pro Chiméru je to drtivá porážka, a tak mě nepřekvapuje, když najednou propuká v pláč, ovšem Lord je otřesený, plný lítosti a připravený okamžitě kapitulovat. Vrtím hlavou a on se s trpitelným výrazem odvrací.

Chiméra si ničeho nevšímá. Topí se v slzách. Její zelená řasenka je sice zřejmě voděodolná, a tak nestéká a ani se nerozmazává, ale přesto by se teď nad Chimérou i kámen ustrnul.

„Co se stalo?“ ptám se. Tak jemně, že se lekám vlastního hlasu.

Chiméra si utírá nos.

„Fajn,“ říká. „Tak já vám to povím. Stejně byste mi nedali pokoj.“

Odvrací se.

„Okna našeho křídla jsou otočená k těm vychovatelským,“ říká, aniž by se na nás podívala. „A střecha je z nich taky vidět. Není to tak dávno, co z ní chtěl jeden kluk skočit. Dokonce sklouznul a zůstal viset za ruce, ale nedokázal rozevřít prsty. Nezvládl to. Vím, jak to chodí. Až moc dobře... Pak jsem ho viděla znova. Na stejném místě. Jak tam stojí a kouká se dolů. Prostě se jenom kouká, nic víc. Sehnala jsem klíč, a když jsem ho pak znova uviděla, taky jsem sem vlezla. Bavili jsme se o všem možným, dokonce mi pověděl, proč chtěl skočit...“

Poslouchám ten její prostinký příběh, a najednou mi připadá přímo neuvěřitelně povědomý. I když bych klidně přísahal, že to slyším prvně, stejně mám silný pocit, že dobře vím, o čem Chiméra vypráví. Ale vůbec nechápu, kde se vzal.

Chiméra vytahuje cigaretu z krabičky, co leží na dece. Prsty se jí chvějí. Dlouhé nehty má pokryté zeleným lakem.

„A to je celý,“ říká. „Začali jsme se tady tu a tam scházet. Bylo to naše tajemství. Celkem dlouho. Ještě než začal platit Zákon. A nedávno se mi zdál sen. Dost zlý. Tak jsem se sem dotrmácela a od té doby tady sedím jak husa. Jasně, ono je to k smíchu – ty šaty a všecko. Jsem tady už třetí den a hlídám, ale on pořád nikde... Vím, že ve snech člověk vidí spoustu blbostí, jenže já prostě neměla klid, furt jsem si říkala, jestli to nebyl věštecký sen, takovej ten, co se určitě splní, no a kdybych přišla pozdě... Fajn, a teď se můžete potrhát smíchy.“

Z poklopu se vynořuje Hrbáč v rozedrané košili, sešité z různobarevných kousků látky, a hornické helmě se světlem. Se svým hrbem, bosýma nohama a černými kučery, trčícími zpod helmy, vypadá tak trochu jako návštěvník z onoho světa.

„A jemu to taky nezapomeňte povědět,“ Chiméra míří na Hrbáče cigaretou. „Ať se taky zasměje. Zmalovaná husa, co dřepí na půdě, to je přece sranda, to by jeden zdechl.“

„Kdo je to?“ ptám se.

„Do toho ti nic není.“

„Hele, chystáte se dolů?“ ptá se Hrbáč. „Tabákí povídal, že prý jste chtěli...“

Dívám se do zeleně nalíčených očí a vidím v nich duhový vír chodby, která vede neznámo kam... Ale ještě než do oné chodby z nevyřčených slov, která vnímám jako šepot, vstupuju, jsem si už jistý, že končí dveřmi. Zamčenými dveřmi, za nimiž se schovává někdo, koho dobře znám. Koho poznám dokonce i podle zápachu, aniž bych ty dveře musel otevřít. Dělán první krok...

barva vůbec mohla splynout s okolím. Tyhle hnusné zmu-
chlané tašky mě pronásledují úplně všude. Neexistuje od-
pornější zvuk, než je šelest igelitky, která se vám kutálí
v patách. Prý že je unáší vítr... Pche, no to určitě. Vítr s tím
nemá co dělat. Jasně, tam, kde fouká, si tašky počínají drze-
ji, ovšem zaútočit klidně dokážou i za naprostého bezvětří.
Poté, co se mi na dvoře jeden obzvlášť lepkavý a zaprášený
jedinec prudce snesl rovnou do obličeje a přilnul mi k němu
jako maškarní maska, začal jsem být z igelitek setsakra na
nervy.

Jejich oblíbené shromaždiště je pod zápražím. Tam se
obvykle s hustějším prohánějí v kruzích a navzájem se pro-
následují a tam také číhají na nic netušící kolemjdoucí, pro-
tože člověk, co zrovna vyšel na zápraží, nejmíň ze všeho
očekává, že na něj zpoza zábradlí vyletí igelitka a pokusí se
mu přilepit na kteroukoli nechráněnou část těla. Neuklidní
se, ani když je srazíte k zemi. Jediný způsob, jak se jich zbav-
vit, je přimáčknout je kamenem, jenže to není vůbec jedno-
duché, protože dokážou svižně uhýbat a jsou odporné na
dotek.

Modrobílé tašky od Fénixu, kterých je plný nejen sa-
motný Dům, ale i celé jeho okolí, protože tahle firma je
hlavním dodavatelem všelijakého svinstva na způsob zub-
ní pasty, krémů a vody po holení, jsou obzvlášť záluďné. Už
jsem se je naučil poznávat podle šustění. Je z nějakého dů-
vodu hlasitější než u jiných igelitek. Když tedy vidím jednu
z nich, jak se skrývá pod umyvadlem, jsem rázem ve střehu
a přestávám vnímat Umrlecovo mumlání.

„Kurva,“ říká Umrlec, jemuž neuniklo, kam se dívám.
„Nepřítel nespí, což?“

Mlčky příkyvuju. A v tu chvíli igelitka podniká nepo-
střehnutelný výpad a vzápětí tuhne, vědoma si toho, že
přecenila své možnosti. Já a Umrlec prudce uskakujeme.

„Počkej,“ šeptá Umrlec a popadá smeták, stojící u dveří.
„Buď v klidu, já s ní udělám krátkej proces.“ A pak se celý
skrčený po špičkách belhá k umyvadlu.

„Fénix“ zůstává bez hnutí. Umrlec se plíží jako oprav-
dický Indián s kopím, plíží se a plíží, a pak se najednou
vrhá kupředu a smetákem přišpendluje tašku k podlaze.
Ozývá se zoufalý křupavý šelest.

Odvracím se.

„Hotovo,“ říká Umrlec. „Je po ní!“ A zvedá smeták, na
němž je nabodnutý cár „fénixe“.

Zapalujeme ho, sypeme popel do záchodu a třikrát spla-
chujeme. Potom si s úlevou zapalujeme cigarety.

„Dík,“ říkám Umrlecovi. „Tohle ti nikdy nezapomenu,
fakt.“

„Ále, to nestálo za řeč.“ Umrlec mává rukou. „Sám je
nemůžu vystát. Obzvlášť ty, co lítají po nocích.“

Přísátý k cigaretě pomalu sjíždí po stěně na podlahu. Je
teď ještě zelenější. Brýle s tím nemají co dělat, koneckonců
je ani nemám nasazené. Umrlec má zkrátka takovou barvu
kůže, není holt zrovna jako ze žurnálu. A kvůli kdejaké bl-
bosti se mu to zhoršuje. Třeba vlivem kouření. Pavouci ho
kdysi dávno varovali, že stačí, aby si jednou potáhl, a zdech-
ne, a tak od té doby den co den experimentuje a věčně se
vzteká, že ho podfoukli.

My dva spolu ale máme dohodu. V den, kdy za ním ve
spánku přijdu, neprodleně přestane kouřit. I když tou do-
bou už bude určitě pozdě, takže to jsou jenom chlácholivá

dveře a takové věci. Klíče mám přece já. Jsem zdejší hlídač, na to nezapomínej!“

Ralf Dědu ujistil, že na to v žádném případě nezapomněl.

Na chodbu vyšli potácivým krokem, zaklesnutí jeden do druhého. Ralf bývalého ředitele přidržoval za podpaždí a ten mezitím mával svíci, cákal na sebe i na Ralfa palčivý vosk a nahlas rozjímal nad tím, že nejlepší pomsta je, když člověk sedí na dně řeky a čeká, až kolem propluje nepřítelova mrtvola.

„Vážně na dně?“ zapochyboval Ralf. „Jako vodní řasa?“

„Přesně tak,“ přisvědčil Děda. „Číňani nikdy nemluví jen tak zbůhdarma. Copak jsem neříkal, že to je typicky čínská pomsta?“

U dveří Ralf sebral Dědovi svíci a pokusil se s její pomocí zapálit další, jenomže rozrušené oddechování Dědy, který mu visel na krku, ji neustále zhasínalo, až nakonec uhasilo obě. Ralf si řekl, že je to tak možná lepší. Opravdu nerad by zanechal Dědu o samotě s hořící svíci. S vypětím všech sil ho odtáhl k jeho budce a tam si posvítit zapalovačem, aby na nástěnné desce našel duplikát klíčů od vchodových dveří. Pak Dědu usadil do promáčknutého křesla v rohu, chvilinku počkal, až začne chrápat, a vyrazil na zpáteční cestu.

Svou svíčku zapálil na odpočívadle, poté, co za sebou zamkl dveře. Zatímco sestupoval po schodišti – pěkně pomalu, aby udržel rovnováhu a aby mu svíce nezhasla – připadal si Ralf jako hrdina gotického románu.

Jeho příchod na tmavou chodbu prvního patra způsobil senzaci. Ploužil se za doprovodu nadšeného šepotu

neviditelných diváků – muž v bílé košili, se svíci v natažené ruce, se zapadlými očima a slepenými vlasy. Přímo mučivě mu scházel svícen. Kdyby měl krásný starobylý svícen se zdobnou nožkou, vypadal by mnohem působivěji. A taky by chtěl, aby nebyl tak vratký. A aby ti okolo tolik nešustili.

Chodba, která měla Ralfa dovést ke dveřím jeho vlastní pracovny, se začala chovat divně. Hned třikrát se větvila, a Ralf byl pokaždé na pochybách, kterou cestou by se měl vydat. Ani jednou si pak nebyl jistý, že zvolil správný směr.

Nakonec ho v jakémsi odporném koutě plném odpadků – Ralf by klidně přísahal, že v Domě žádná taková místa nejsou – ohleduplně uchopil za loket neznámý chlapec a nabídl se, že ho doprovodí.

„No tak jo,“ souhlasil Ralf. „Vypadá to, že jsem zabloudil.“

„Kam vás mám odvést?“

Ralf si chlapce prohlédl ze všech stran. Žádná křídla neměl.

„Potřebuju někoho, kdo by mi pomohl uskutečnit strašlivou pomstu,“ vysvětlil. „Ne čínskou. K té jsem ještě nedozrál. Nenapadají tě nějaké vhodné osoby?“

Chlapec nevzrušeně přikývl a vykročil před ním. Již notně unavený Ralf se mu ploužil v patách. Ze svíce zbývala necelá polovina. Jeho prsty už ani necítily spáleniny.

Chlapec ho zavedl do útulného pokoje a usadil ho do křesla s vysokým opěradlem. Dostal výtečný svícen, prášek proti bolesti hlavy a sklenici vody. Ralf se polekal, že usne, a tak začal spěšně vykládat o cíli své návštěvy.

„Jsem donašeč,“ řekl, zatímco si sloupával s prstů zaslhlý vosk. „Práskač. Práskám na svoje vlastní lidi. Odhazuju venkovní pletichy.“